

Fritz Johannesen úr Fuglafirði greiðir frá Mykinesferð:

MYKINES

Mykines — eitt satt ævintýrland

»Vit spákaðu millum húsalonirnar, til sólin goymdi seg aftan fyri røðina. Vit leitaðu at herberginum, sum ein góðvarin mykinesbúgvi hevði útvegað okkum. Hugflogið Stórfamiljan — ella kollektiv — kundi hetta rópast, tá ið borðreitt var og øll sessaðust kring borðið. Breyðflísarnar lógu sum lomvigi á rókini á borðinum«...

Ársdagin (27. mai), sum framhaldsdeildin í Fuglafjarðar skúla var uppi á Slættaratindi, gjørdi 3. real úr sama skúla eina ferð til Mykinesar.

Henda ferð var ikki sprottin úr mjørkatámi, men fór at mala í grúkunum á okkum longu í fjør. Um liv og lagna var okkum lagað, so skuldi ein túrur gerast til Mykinesar anno Domino 1978!

At fáa flutning úr Fuglafirði vestur til Seyrvágs er ikki so torført. Eitt sindur av fyrireikingararbeiði skal tó til. Men vit høvdu ikki hugsað um flutningin úr Oyragjógv. Eingin bilur var at flyta okkum víðari fram á leiðini. Heitt varð á ein

bilførara um at biðja onkran buss koma eftir okkum. Hesum játtaði hann. Vit settu okkum so inn í biðirúmið, sum var alt annað enn nokur glastriborg. Øssur tók guitarin fram og spældi undir til »Kongarikið í Babylon...« So hvurvu tankarnir burtur frá hesum landsins biðirúmi og leitaðu til Babylons og síðani til Mykinesar...

Vit sótu her í ein stívan tíma og biðaðu eftir bussinum. Men tíðin leið skjótt, hóast herbergið ikki var av teim frægastu.

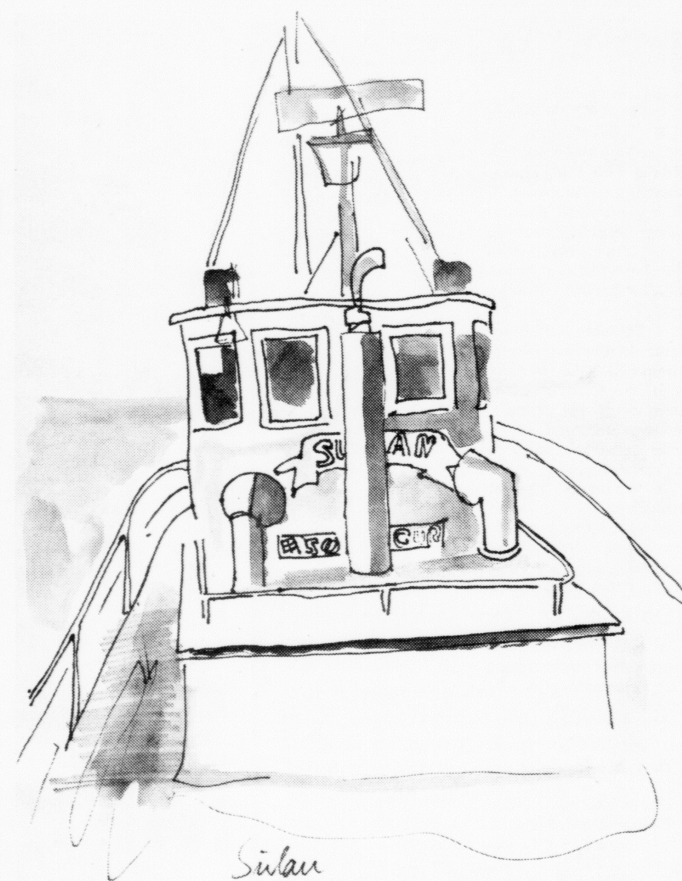
Tað verður frægari, tá heingibrúgv verður um Vestmannasund.

Genturnar høvdu átið sær at taka við av tí, ið

kreyst til dagsins upphald. Vit skuldu vera triggjar dagar vesturi í Mykinesi friggjadag, leygardag og sunnudag. Súlan siglir triggjar ferðir um vikuna til Mykinesar. Hendan dag var tó eingin ruta, so vit høvdu leigað hana vestur.

Súlan lá og biðaði, tá vit komu til Seyrvágs, so loyst varð beinanvegin, viðfærið og vit vóru komin umborð.

»Mykines í vestri sæst...« og hon sæst væl ein góðan dag. Løtan var ein fagnaðarløta. Tað var klárt, tá ið vit vóru leys av Vágalandinum. Gluggarnir á Tindhólmi glansaðu hesa løtu, eins og eyguni í einum glóðkotti. Hann

var spurin — tað vóru vit eisini. Tað mólu ikki færi spurningar í høvðinum enn tá tú vitjar burtur í tey heitu londini. Mykines er eisini eitt land í einum landi. Hetta komu vit at ásanna, tá tíð, vit vóru har vesturi.

Eitt sindur av rulli var fram við oynni, men tað nervaði ikki. Við eitt sóust

skjoldrar og takryggir daga undan berginum. Báturin minkaði ferðina og legði seg at biðja eftir løgi at renna seg inn í gjónna. Hann, ið stóð við røðrið, hugdi sum ein annar hegnismaður at líkindunum. Hann var serkønur. Sum ein væl vandur hundur aktaði Súlan hann. Hon fylgdi hansara tankum, tá leggjast skuldi at úti í Mykinesi.

Vit fara at royna, læt í skiparanum. So snildsliga snikti Súlan seg inn í gjónna og legði seg so heppisliga at lendingini.

Kvikið tykkum í land, hoyrdu vit skiparan siga.

Skjótt var borið at. Eitt, tvey, trí, so hevði tú fast undir fótum.

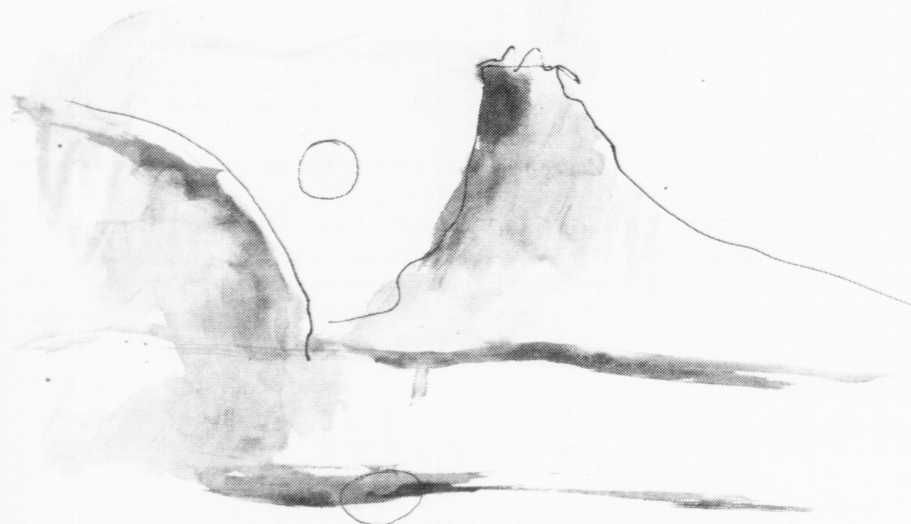
Alt andaði av tí góða gamla bygðadáminum. Postbáturin, sum listamaðurin Mykines sjálvur hevur avmyndað í einum av sínum máningum, livir enn í dag í huganum á mongum færoyingum sum ein ódeyðiligur lutur. Tað eru bygdir, útoyggjar, sum ikki kunna anda, uttan postbáturin trúliga vitjar enn tann dag í dag. Men so eru bygdir, har hesin fuglur, henda mynd við lendingina, tá postbáturin leggur at — er horvin med alla.

Eina reipslongd frá lendingini karraðu riturnar í berginum. Tær hugnaðu sær í vesturskinum.

Men so hugnaligt tað var henda seinrapart inni í gjónni, so er tað mangan ógislígar at lita á: Tá himmal og hav standa í einum og brimið stendur í grasinum. Vit finga eisini manga søguna at hoyra um tilburðir úti fyri lendingini. Hetta vóru roysnisverk, ein bardagi millum liv og deyða. Soleiðis mundi livið havt evnað seg millum ár og dag, ein avbjóðing, sum kanska ikki hevur sin lika á klótini.

142 trin føra av lendingini niðan á slætt. Tankarnir runnu suður til Inkarikið, har tempul finnst við teim mongu trappunum, ið føra niðan á ein stóran slætta, har gudarnir hildu til. Og her í Mykinesi stóðu húsini sum sannir gudar og baðaðu sær í vesturskininum henda vakra seinrapart. Ja húsini vóru átøk guðum við starandi tómoyggjum gluggum. Nokur fá hús eru undantikin hesum skoðsmáli. Tú varnaðist beinanvegin, at ikki er liv í mongum húsum í Mykinesi í dag. Í bygðini eru eini 25 hús. Einans 7 familjur búðu her úti um veturin. Komandi ár vera uppaftur færri. Um 5–6 ár verður kanska eingin eftir í Mykinesi.

Vit komu á tal við elsta mann í bygðini. Hann helt

Sind hólmar var skurin